

Двѣ години ся измѣнились отъ смѣть-тѣ на Цвѣтанинѣ башѣ. Поляны-ты ся покрылы съ цвѣтя, и Цвѣтана дошла въ градъ съ кытки цвѣте. Единъ младъ, добръ облѣченъ и милоликъ момъкъ сръщилъ ѣѣ на улицѣ-тѣ. Тя му показала цвѣте-то — и исчервила ся.

— Момиче! продаваш ли това цвѣте ? запыталъ той усмихнато .

— Продавамъ го, отговорила.

— А что ищешь?

— Двадесять пары.

— О! то е много малко: на ти пять грошя!

Цвѣтана ся зачюдила и отпустила ся да поглядне тоя младый момъкъ, — още повече ся исчервила, оборила очи наземь и му казала, че не може да земе пять грошя.

— Зачто?

— Менѣ не трѣбува много.

— Менѣ ся чини, че такъво хубавичко цвѣте, събрано съ ржѣ на единъ хубавицѣ дѣвойкѣ, чини и выше отъ пять грошя. А кога не щеш да ги земешъ, на ти двадесять пары! Азъ быхъ желалъ всякога, всякога да си купувамъ отъ тебе цвѣте; желалъ быхъ да го берешъ ты само за мене.

Цвѣтана му прѣдала цвѣте-то, зела 20 пары, поклонила ся и си тръгнѣла; нѣ непознайникъ-тѣ уловилъ ѣѣ за-ржѣ.

— Къдѣ отходишь дѣвойко?

— У дома.

— А гдѣ-ти е дома-та?

Цвѣтана му приказала гдѣ сѣди и си тръгнѣла. Младый момъкъ не щалъ да ѣѣ задрѣжи, може-бы, оттова, че хора-та, что заминували по-край тѣхъ, зели да ся запирають, да имъ ся вглядывать и лукаво да ся подсмивать.